

Dve luči.

7. Bog kliče vnovič.

Komaj je dosegel mladi Stanislav svoj tako zaželeni redovni poklic, in komaj so se za Alojzijem zaprla samostanska vrata pri sv. Ignaciju v Rimu, že jima je Bog zaklical: »Dosti! Pripravita se na odhod!«

Nista se prestrašila tega klica, nista govorila: »Prezgodaj! Komaj sva začela živeti.« Saj sta oba poznala samo eno hrepenenje, tisto, kar je tako kratko in lepo izrazil sv. Pavel v besedah: »Kristus mi je življenje in smrt dobiček.«

Kristus, dà, in pa Marija . . .

Prišel je mesec avgust l. 1568.

5. dne v tem mesecu praznujemo praznik Marije Snežnice. Pater Emanuel Sà je hotel obiskati njeno svetišče v Rimu. Spremljal ga je na tej poti Stanislav Kostka. Govorila sta o Mariji.

»Stanislav, ali res iz srca ljubite Mater božjo?« ga nenadoma vpraša pater.

»Pater, pater! (Oče, oče!) Kako naj vam na to odgovorim! Ona je vendar moja mati!«

Te besede je govoril mladenič s takim ognjem, da se je njegovemu spremljevalcu zdelo, da govori to višje, nadzemsko bitje in ne človek.

In spet se je bližal nov Marijin praznik, Vnebovzetje, in Stanko je bil spet v svojih mislih in željah, v svojem govorjenju in hrepenenju samo pri Mariji. Z navdušenjem je pravil svojim sobratom, kako neizrečeno veselje je napravil Marijin prihod v nebesa vsem izvoljenim v nebesih. »Mislim,« je dejal, »da je Zveličar napravil svoji Materi prav posebno svečanost za tisti dan.«

»In,« je nadaljeval, skoraj bi rekli, poln preroškega duha, »če se ta praznik, kakor sem prepričan, vsako

leto v nebesih iznova praznuje, kakor ga tudi na zemlji leto za letom obhajamo, potem upam, da se bom to pot tudi že jaz udeležil tega praznovanja v nebesih.«

Kaj pravite, ali ni Bog klical Stanislava po Mariji? In naš ljubi Alojzij!

Po zemlji je hodil s svojimi nogami, njegov duh pa se je pri vsaki molitvi povzpел v nadzemske višine. In Bog se je ozrl na knežjega sinu, ki je radi njega postal ubog redovnik. In zgodilo se je dobro leto pred Alojzijevo smrtjo, ko je med molitvijo dobil naznanilo iz nebes, da bo v kratem odpoklican s sveta. Naj si torej prizadeva v prihodnjem letu, da bo svoje srce še manj navezoval na vse, kar je minljivo, in da naj še bolj goji in neguje čednostno življenje. Zgodilo se je to v mestu Milanu; kraj, kjer se je to vršilo, je spremenjen v kapelo. Slika angela, ki kaže Alojziju mrtvaško glavo, nam predočuje spomin na ta izredni dogodek.

Samo eno željo je še imel: umreti je želel v Rimu.

»Če imam kakšno domovino na svetu,« je dejal, »potem je to Rim, kjer sem bil rojen za Kristusa.«

To prošnjo in željo so mu predstojniki radi uslišali.

V Rimu so se sobratje veselili njegovega prihoda; Alojzij pa se je veselil, ker je vedel, da se čimdaljebolj bliža Bogu. Najrajši je prebiral knjige, ki so govorile o ljubezni do Boga. Posebno je cenil knjigo sv. Avguština z naslovom: »Pogovori s samim seboj«, spise sv. Bernarda in sv. Katarine Sienske.

S temi spisi in s pogostno mislijo na smrt, ki je bila Alojziju posebno ljuba in draga, je Bog klical mladega redovnika k sebi.

In mladi redovnik se ni zbal tega glasu. Kaj bi se bal! Saj je lahko govoril z besedami sv. pisma: »Pripravljeno je moje srce, o Bog, pripravljeno je moje srce.«

Kako bi pa ti govoril? Odgovori! Ne meni, ampak sebi in Bogu ...

